

Mennyei Atyánk!

Kilencven. Ha nincs módosító körülmény, akkor ennyi a megengedett. Mármost megengedett sebesség, lakott területen kívül. Még szerencse, hogy egy ember életét nem elsősorban a sebessége határozza meg. Sokkal inkább a sebes-sége, vagyis hogy milyen sebeket kapott és bírt ki. Vagy hogy milyen sebeket osztott. De legfőképpen, hogy milyen sebeket segített begyógyítani.

Hálát szeretnék most adni, Mennyei Atyám, Laci kilencvenes sebes-ségéért, vagyis mindazért, amit életében kiállt, osztott, másokkal megosztott, vagy jobbra tett.

De nemcsak Laciért szeretnék hálát adni, hanem Lacinak is. Személyeskedek egy kicsit, hogy érzékeltessem, mennyi mindenért tartozom hálával neki. Rajta kívül nem sok ember mondhatja el magáról, hogy egy család négy generációja számára volt fontos, élet-alakító szereplő. Nagymamám, Benyhe Andit (és általa egy kicsit a Bokrot is) Laci még a hatvanas évek végén, a Rezső téren ismerte meg, de később a másik három nagyszülőmmel is jó kapcsolatban volt. Szüleim, Benyhe Jutka és Bajnok Laci, a Domiban, Laci mellett találtak egymásra, tehát voltaképpen a létezésem neki is köszönhető. Gyöngy és én Laci bácsi hittanján találkoztunk először egymással valamikor a kilencvenes évek elején, aztán együtt jártunk hozzá katekumenátusra is. A negyedik nemzedék, vagyis a gyerekeink számára pedig az ő bokorportai miséi jelentik „a misét”, azaz egy olyan liturgiát, ahol nemcsak csodáljuk és imádjuk Jézust, hanem követni szeretnénk, és tanulni is igyekszünk tőle, Laci által, elmélkedésekben vagy Kati-történetekben, vagy akár olyan egyszerű fordulatokban, hogy „aki él és uralkodik”...? Nem: „él és szeret”, hiszen Isten egyszerre „Atyánk, Testvérünk és éltető Lelkünk”.

Jól tudom, Laci milyen kényelmetlenül érzi magát most, amikor egy kicsit minden körülötte forog. De fontos, hogy tudja és érezze: hálát adunk a Mennyei Atyának egész életéért, amelyből számunkra is egész élet fakadt: szülők, testvérek, gyerekek, hittanok, barátságok, közösségek, színdarabok, és így tovább. Mindez éltető feszültségben, olykor akaratlanul is sebekkel tarkítva egymást. Hiszen száguld az élet, számára most épp kilencvennel...

Máig él bennem az élmény, ahogy tizenhárom évesen, kamaszos önérzettel visszautasítom Laci felkérését, hogy szerepeljek a *Bokorirtás* című darabjában, amely a Bokor 50 éves jubileumára készült. „Nem óhajtok olyan előadásban részt venni, amely Gyurka bácsi haláláról szól.” (Ennyit értettem meg akkor az egészből...) Laci csöndben tudomásul vette – nem viszonzta, csak elviselte a sebet, amit okoztam. Hálát adok a példáért, amit ebben, és sok más esetben is mutatott.

Most több mint három évtizeddel a *Bokorirtás* után járunk, Gyurka bácsi régóta felülről drukkol nekünk – talán nem teljesen hasztalanul, hiszen íme, a Bokor újévet ünnepel, a darab szerzője pedig születésnapot.

„Sebtől virul az erény” (*virescit volnere virtus*), tartja a régi latin közmondás.

Hálát adok tehát a sebekért, a mi kilencven éves testvérünk életéért és sebes-ségéért, amely viruló emberi és közösségi életeket táplált!

Amen.